

havde hørt disse Udtalelser. Det er jo ganske vist, hvad det ærede Medlem fremhævede, og hvad mange af hans Meningsfæller ogsaa fremhævede, at der i den tidligere Tid har været skrevet og talt fra den Side, som han nu betragter som sine politiske Modstandere, paa en anden Maade end den, hvorpaa der nu skrives og tales, men herved har det ærede Medlem overset, at intet Menneske til den Tid har kunnet tro, at Folkethinget nogenstunde vilde gaa frem paa en saadan Maade, som det er gaaet frem i de sidste Aar, og det tror jeg, man skal tage med i Beregning; naar man vil drage en Sammenligning mellem Fortiden og Nutiden, saa maa man ikke springe over, hvad der er gaaet for sig i Mellemtiden. Det ærede Medlem kom ved en vis ulykkelig Feiltagelse til at faae fremhævet, at min Valgfreds nu ikke var Odense Amts 3die, men 2den, og dette fik han gjort paa en saadan Maade, at det vakte en vis Velbehagelighed omkring blandt hans Venner. Jeg forstaar meget godt dette Velbehag, det er ikke første Gang, jeg har bemærket det, og det skal være dem vel undt. Jeg skal svare dertil: dersom det ærede Medlem ikke havde større Kjerlighed til sin Plads heri Folkethinget, end jeg har til min, kunde det være, at han kunde have stillet sig lidt anderledes overfor Vælgerne, end han har. Det er jo meget godt, naar det ærede Medlem siger, at han nødvendig sidder her paa sin Plads; men Faktum er dog, at han og Pladsen ikke kunne skilles ad, hvad enten det nu er Pladsen, der ikke vil undvære ham, eller ham, der ikke vil undvære Pladsen. Dette gjør i Grunden Intet, men Faktum er dog, at de ikke have kunnet skilles ad, medens jeg aldrig har sat mig fastere paa min Plads her i Folkethinget, end at jeg har kunnet hævde min Overbevisning overfor Vælgerne uden at tage Hensyn til, om jeg vilde beholde min Plads eller ikke, og det antager jeg er vel saa godt, som at stille Vælgerne Noget i Udsigt, som man dog ikke kan skaffe dem. Og hvad er det saa, der er i Veien? Det er jo det, at De Herrer tilsige Vælgerne, at, naar de kun vilde holde ud i Kampen, saa skulle vi nok faae Ministeriet fjernet og faae et saadant Ministerium, som de ville have. Det ærede Medlem kom forleden Dag til at udtale sig noget om Folkets kongelige Sind heri Landet og mente, at Folket var kongeligssindet, og deri tror jeg ogsaa, at han har Ret. Men han lod med det Samme falde en Ytring om, at der dog var en Mulighed for, at dette kunde forandre sig. Jeg tror nu navnlig, at det ærede Med-

lem nødvendig skulde have sagt det Sidste. Det er ganske vist sandt, hvad han siger, at Folket er kongeligssindet; det er ikke noget Tilfældigt, at det er det, og heller ikke er det saaledes, at det er en slavisk Underdanighed, der findes; men det er saaledes, fordi Folket fra ældgammel Tid veed, at Kongemagten er det menige Folks bedste Beskytter heri Landet, som har gjort, at vi have kunnet holde en selvstændig Bondestand oppe her. Medens Bondestanden i England er forsvunden for lang Tid siden, fordi man der var bleven af med Kongemagten, det vil sige: dens Betydning, saa har Kongemagten her holdt det menige Folk oppe (Ufrydelse). Det lader til, at De Herrer ikke kunne forstaa dette; men hvis De ville læse deres Fædrelandshistorie, saa tror jeg ganske vist, at De ville komme til at erkende, at i alle de Perioder, hvor Kongemagten har været stærk heri Landet, har det menige Folks Stilling været god, men i Haandfæstningernes Tid og i den Tid, der fulgte efter de store Valdemarers Tid, da Kongemagten var svækket, var det menige Folks Stilling slet. Hvem var det, der hævdede Bondestanden op til den Stilling, den nu indtager? Var det ikke Kongemagten? Skyldes det Andet end Kongemagten, at det menige Folk er saa stærkt repræsenteret her i Thinget, som det er? Ganske vist skyldes der ogsaa de Mænd Meget, der have bidraget til at gennemføre den kongelige Villie, men til Syvende og Sidst er det dog Kongemagten, Kongevillien selv, der har bragt os herind, der har bragt os til atter at tage Søde her. Hvad er det da, De Herrer nu forlange? De forlange, at den Ret og Myndighed, som Kongemagten har holdt tilbage for sig, da den delte med Folket, nu ogsaa skal afgives til det menige Folk. Dette, mine Herrer, er ikke meget skjønsmomt, men jeg vil tillige sige De Herrer, at det heller ikke er meget klogt; thi vel tro og tænke De Herrer maaste: Hvor skulde Magten være bedre forvaret end hos os; naar vi fik den i Hænde, saa var det saa meget herligere. Men det menige Folk vilde ved at borttage Kongemagten fra det Steb, hvor den nu ligger, miste en Allieret i fremtidige Kampe, en Magt, som det maaste kunde komme til at savne siden. Vi maa nemlig ikke tro, at Kampe ville udeblive i Fremtiden, de ville ganske vist komme, og stod det menige Folk da ene, uden at have en Allieret i Kongemagten, da vilde det langt snarere bukke under, end naar det har Kongemagten til Allieret. Dette har jeg ikke villet tilbageholde efter den